

Mezinárodní rok zdravotně postižených občanů

Nevím, kolik lidí tento rok vůbec vnímá a také co to komu řekne. Jisté však je, že se to týká právě nás, kteří jsme různým způsobem vyřazeni z normálního života, protože nás nějaké postižení potkalo.

Lidé vnímají ty, kteří jsou odkázáni na svůj vozíček, na slepeckou hůl či jiné tělesné postižení, protože je to vidět. Hůl jsou na tom sluchové postižení, protože to „vidět“ není. Ale všechny spojuje jediný problém. Jsou odkázáni na své okolí a ustavičně s něčím musí bojovat. Přitom již ono „musím“ „nesmím“ je pro každého postiženého utrpením. Musím, nesmím - protože k tomu jsou odkázáni celý svůj život.

Již i proto je psychika postižených lidí velice složitá a málokdo si uvědomuje jejich snahu zařadit se do zcela normálního života a více se podřizovat slovu že „chci“, že to „zkusím“, prostě se neodrazovat svými problémy, ale opravdu bojovat sám se sebou i se svým okolím, dokázat, že jsem také právoplatný občan a mám svou cenu. Mnohdy je to cena potoků slz, velké bolesti a velkého trápení.

Já jsem již 14 let po prodě-

lání těžké nemoci sluchově postižená a odkázána na doprovod pro poruchu rovnováhy. Naučila jsem se odezírat, stále vyvíjím snahu, aby okolí mluvilo na mne srozumitelně, pomalu, aby lidem prostě bylo rozumět. Ostatně se rozhlédněte i vy, co normálně slyšíte a dávejte pozor, jestli vždy každému rozumíte. Lidé totiž nemají vždy snahu mluvit pomalu a srozumitelně, nejhorší je to pro nás v úřadech, v lékařských zařízeních, v obchodech atd. Nechci se však zmiňovat o problémech. Moje snaha vždy směřovala k tomu, abych z doporučených a nedoporučených činností dělala co nejvíce pro to co CHCI, a ne proto co MUSÍM.

Jediné co musím a беру, byť nerada v úvahu, je nutnost mého doprovodu na vycházkách, na nákupech atd. Zde mám již bohaté zkušenosti a mám již oblíbené obchody, kde vím, že mi vždy porozumí a já jim, protože se dorozumět chceme. Ale samozřejmě jsou i místa, kam chodím jen pokud nemám jiné východisko a vždy se cítím velice špatně. Jsou tedy místa, kde dorozumění nepovažují ani za profesionální nutnost či čest. Těch

velice lituji a přeji jim, aby to nikdy nepocítili jinak, než že se pouze nedorozumí ani ve vlastním rodném jazyce.

Pro nás zdravotně postižené nejde o pouhé slovíčkaření. Je to důležité pro naši existenci. Vedle toho je nutnost něco pro sebe i udělat, něco dokázat sobě i svému okolí, že stále ještě žiji, a že něco přeci jen dokážu. Všichni postižení mne jistě chápou nejlépe, jenže můj záměr nyní je, aby se to snažili běžně chápat všichni. A snažili se, aby nám to snaha k něčemu byla a pomohli nám, abychom se mezi nimi cítili dobře. Velkou pomocí je nám i Centrum služeb pro zdravotně postižené občany. Chtěla bych panu Konšelovi i osobní asistentce Monice S., která mne provází, poděkovat, a také všem, kteří pomáhají tak, jak je to v jejich silách.

Mé poděkování prostě patří všem, kteří jakoukoliv snahou dají znát, že vědí, k čemu je určen letošní rok a jaký význam má pro nás, zdravotně postižené a doufáme, že se projeví v našem kvalitnějším životě.

Jarmila Vojtěchová,
Karlovy Vary